

Jennifer Niven

Cu respirația tăiată

Traducere din limba engleză și note de Mihaela Apetrei

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Alexandra Fusoi

Design copertă:
Alison Impey; Art: © 2020, Tito Merello; Lettering: Jen Heuer
Foto copertă:
© 2020, MotionWorks Film Studio/Getty Images

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Mirela Voicu

Corectură:
Irina Mușătoiu
Irina Botezatu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

NIVEN, JENNIFER

Cu respirația tăiată / Jennifer Niven ; trad. din lb. engleză de Mihaela Apetrei. -
București : Editura Trei, 2021
ISBN 978-606-40-0989-0

I. Apetrei, Mihaela (trad.)

821.111

Titlul original: Breathless

Autor: Jennifer Niven

Copyright © 2020 by Jennifer Niven

This translation published by arrangement with Random House Children's Books,
a division of Penguin Random House LLC

Copyright © Editura Trei, 2021
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-0989-0

Mary Grove, Ohio

Opt zile până la absolvire

Deschid ochii și mă trezesc înfășurată în așternuturi, cu cărțile azvârlite pe podea, deschise cu fața în jos. Nici n-am nevoie să mă uit la ceas ca să-mi dau seama cât de târziu este. Sar din pat, cu un picior încă încurcat în cearceaf, și aterizez pe burtă. Rămân acolo un minut. Închid ochii. Mă întreb dacă nu cumva m-aș putea preface că am leșinat, ca s-o conving pe mama să mă lase să chiulesc azi, să rămân acasă.

E liniște și pace aici, pe podea.

Dar și miroase ciudat. Deschid un ochi și văd ceva îngropat în covor. Poate una din delicatesele pisicești ale lui Dandelion¹. Întorc capul în partea cealaltă și-mi dau seama că aici e mai bine, dar aud de afară un claxon; ăsta e tata.

Așa că sar în picioare, fiindcă o să apese neîncetat pe claxonul ăla tâmpit, până când o să mă vadă urcată în mașină. Nu-mi găsesc una dintre cărți și un pantof, părul îmi stă aiurea și hainele de pe mine sunt și ele tot aiurea, în fond *eu* sunt aiurea în pielea mea. Ar fi trebuit

¹ În traducere, Păpădie.

să mă nasc franțuzoaică. Dacă aș fi fost franțuzoaică, totul ar fi fost în regulă. Eram șic și cool și m-aș fi dus la școală pe bicicletă, o bicicletă cu coșuleț. În primul rând, aș fi știut să merg pe bicicleta aia. Dacă aș fi locuit în Paris, în loc de Mary Grove din Ohio, balerini ăștia ar fi arătat mai bine cu fusta asta, părul n-ar fi avut culoarea asta portocaliu-roșcată — ca o roșie tradițională — și, într-un fel sau altul, toată ființa mea ar avea mai mult sens.

Intru cu totul în camera părinților mei, îmbrăcată în fustă și sutienul de la costumul de baie negru pe care l-am cumpărat cu Saz luna trecută, cel în care plănuiam să-mi petrec vara. Toate sutienele mele sunt în mașina de spălat. Dulapul mamei este ordonat și curat, dar lipsește rânduiala desăvârșită din dulapul tatei, unde totul este negru, gri, bleumarin, organizat pe culori fiindcă el este daltonist și în felul ăsta nu trebuie să întrebe tot timpul „Ăsta e verde sau maro?” Scotocesc prin raftul de deasupra și apoi prin sertarele dulapului, căutând tricoul pe care mi-l doresc: unul vintage, cu *Nirvana 1993*. Îi fur mereu tricoul ăsta, iar el îl fură mereu înapoi, însă acum nu-l văd nicăieri. Mă așez în prag și îi strig mamei pe hol, către scări:

— Unde e tricoul tatei, ăla cu Nirvana?

Am decis că ăsta e singurul lucru pe care aș vrea să-l port azi. Aștept două, trei, patru, cinci secunde, dar singurul răspuns pe care-l primesc este încă un zbieret de claxon. Alerg la mine în cameră, apuc primul tricou ieșit în cale și îl trag pe mine, chiar dacă nu l-am mai purtat din primul an de liceu. Miss Piggy cu paiete.

În pragul ușii, la plecare, mama îmi spune:

— O să vin eu să te iau dacă nu te poate aduce Saz acasă.

Mama este o scriitoare celebră și foarte ocupată — scrie romane istorice, nonficțiune, orice are legătură cu istoria —, dar mereu și-a făcut timp pentru mine. Când ne-am mutat în casa asta, am transformat camera de oaspeți în birou pentru ea, iar tata a petrecut două zile construind o bibliotecă din podea până în tavan, unde să-și poată ține ea sutele de cărți din care își face documentarea.

Probabil că se citește ceva pe chipul meu, pentru că îmi pune o mână pe umăr și continuă:

— Hei, o să fie bine.

Și când spune asta se referă la mine și la cea mai bună prietenă a mea, Suzanne Bakshi (cunoscută mai degrabă drept Saz), anume că vom rămâne prietene chiar dacă terminăm liceul și mergem la facultate și viața o să vină cu tăvălugul ei. Îi simt cumva liniștea, energia aceea luminoasă pogorându-se ușor pe umerii mei, ca o pasăre într-un copac, topindu-mi-se în brațe, în membre, în sânge. Țasta e unul dintre multele lucruri pe care mama le face excelent. Le transmite tuturor o stare de bine.

Mă urc în mașină și-l văd pe tata îmbrăcat pe sub sacou cu tricoul lui Radiohead, ceea ce înseamnă că tricoul cu Nirvana este la spălat. Îmi zic să nu uit să pun mâna pe el când ajung acasă, ca să-l port la petrecerea de diseară.

Timp de trei sau patru minute nu vorbim deloc, dar și asta e normal. Spre deosebire de mama, tata și cu

mine nu suntem firi matinale și pe drumul spre școală ne place să păstrăm ceea ce numim „tăcere sociabilă”, ceva ce Saz refuză să respecte, ăsta fiind și motivul pentru care nu merg cu ea.

Mă uit pe fereastră, afară, la norii joși și negri care se adună ca niște bocitoare spre facultatea unde lucrează tata ca administrator. N-ar trebui să plouă, dar arată ca și cum va ploua și îmi fac griji în legătură cu petrecerea de la Trent Dugan. Îmi petrec de obicei weekendurile împreună cu Saz, mergând cu mașina prin oraș și căutând chestii de făcut, dar de data asta o să fie cu totul altceva. Ultima petrecere oficială din anul terminal și toate alea.

Tata trece de liceu și o apucă pe Main Street Bridge, spre centrul orașului, care înseamnă cam zece cvartale de magazine mărginind străzile pavate cu piatră, loc cunoscut mai degrabă sub numele Promenada. Trage într-un spațiu de parcare din colțul cel mai vestic, unde asfaltul face loc străzilor pietruite și fântânilor. Iese din mașină și aleargă spre Joy Ann Cake Shop, în timp ce eu îi dau mesaj lui Saz, cu poza firmei cofetăriei: Cine e preferata ta?

Răspunsul vine într-o secundă: Tu.

Două minute mai târziu, tata se întoarce alergând la mașină, cu brațele ridicate într-un soi de dans ridicol al victoriei, ținând într-o mână o pungă albă de hârtie. Intră, trănțește ușa și-mi aruncă punga plină cu chestiile obișnuite — pentru Saz o brioșă cu ciocolată și pentru noi o jumătate de kilogram de fursecuri rotunde cu gem, pe care le devorăm pe drumul spre liceu. Este ritualul nostru secret, de când aveam 12 ani.

Mănânc și mă uit spre cerul înnorat cu totul.

— S-ar putea să plouă.

— N-o să plouă, răspunde el, așa cum a mai spus cândva „N-o să dea în tine“, despre Damian Green, care m-a amenințat în clasa a treia că o să-mi dea un pumn în gură fiindcă nu l-am lăsat să copieze după mine.

N-o să dea în tine, ceea ce presupunea că, dacă va fi necesar, tata va veni la școală și-l va pocni el însuși pe Damian, pentru că nimeni nu se putea pune cu fata lui, nici măcar un băiat de opt ani.

— S-ar putea, răspund doar ca să-i aud din nou tonul protector din voce.

Este un ton care-mi amintește de vremurile când aveam cinci, șase, șapte ani și mergeam peste tot cățărata pe umerii lui.

Îmi răspunde:

— N-o să plouă.

În prima oră, cea de scriere creativă, profesorul meu, domnul Russo, mă oprește după curs ca să-mi spună:

— Dacă îți dorești cu adevărat să scrii, iar eu cred că-ți dorești, trebuie să pui totul acolo, pe hârtie, astfel încât să putem simți și noi ce simți tu. Mereu pare că te reține ceva, Claudine.

Mai spune și niște chestii bune, dar asta e ce-mi amintesc — că el nu crede că simt ceva. E caraghios cum îți rămân în minte lucrurile nasoale, în timp ce lucrurile bune se pierd uneori. Ies din clasă și îmi zic că nici măcar nu începuse să mă cunoască așa, cât de cât, sau să înțeleagă de ce sunt în stare. Nu știe că lucrez

deja la primul meu roman și că într-o bună zi voi fi o scriitoare celebră, că mama m-a lăsat s-o ajut cu cercetarea pentru proiectele ei încă de când aveam zece ani, în aceeași perioadă în care am început să scriu niște povestiri. Nu știe că, de fapt, chiar mă pun pe mine însămi în ele.

Pe drum spre ora a treia, Shane Waller, băiatul cu care ies de aproape două luni, mă prinde când îmi descui dulapul și mă întreabă:

— Vin să te iau la petrecerea lui Trent?

Shane miroase bine și e destul de amuzant când își pune mintea, iar acestea sunt — în afară de hormonii mei tropăitori — principalele motive pentru care ies cu el.

— O să vin cu Saz, îi spun. Dar ne vedem acolo.

Shane n-are nicio problemă cu asta, pentru că, încă de pe vremea când aveam 15 ani, tata era cunoscut pentru felul cum îi pune pe toți prietenii mei să mă aștepte afară, chiar și în toiul iernilor crâncene din Ohio. Asta pentru că a fost și el cândva adolescent și știe la ce se gândesc. Și pentru că îi place să se asigure că *ei* știu că *el* știe exact la ce se gândesc.

— Atunci ne vedem acolo, iubito, spune Shane.

Iar apoi, ca să-mi dovedesc mie însămi, domnului Russo și tuturor celorlalți din liceul Mary Grove că sunt o ființă vie și simțitoare, fac ceva ce n-aș fi făcut de obicei — îl sărut chiar acolo, pe culoarul școlii.

Când ne desprindem unul de altul, se apleacă și îi simt respirația în ureche:

— Abia aștept.

Și știu că se gândește — speră — că o să facem sex. Așa cum a tot sperat în ultimele două luni că o să decid,

în sfârșit, că zilele mele de virgină s-au terminat și că „o să-i cedez“. (Sunt cuvintele lui, nu ale mele. De parcă virginitatea mea i-ar aparține în vreun fel.)

Îi spun toate astea lui Saz, la prânz, iar ea râde cu hohotele alea bubuitoare, maniacale, cu capul dat pe spate, cu părul ei negru legănându-se, și-și ridică sticla cu apă într-un toast batjocoritor.

— Hai, succes, Shane!

Fiindcă știm amândouă că nu există decât un singur băiat în Mary Grove, Ohio, cu care aș vrea să fiu pentru prima dată, iar acesta nu e Shane Waller. Chiar dacă îmi zic că poate, într-o bună zi, va spune ceva incredibil de amuzant și că o să mă pierd atât de tare în parfumul de pe gâtul lui, încât să mă răzgândesc și să mă culc cu el, totuși. Doar pentru că nu cred că Shane este acela, nu înseamnă că nu *aș vrea* să fie.

Rostesc cu voce tare o versiune a acestui gând:

— Nu se știe niciodată. Uneori chiar e foarte amuzant.

— O fi amuzant în genul ăla, spune Saz.

Își adună părul — greu și drept, blestemul vieții ei — și îl strânge sus, în creștet, ținându-l acolo. Îl taie necontenit și el crește la loc, îl taie și el crește.

— Ar fi așa nasol să fie Shane primul?

Prietena noastră, Alannis Vega-Torres, se prăbușește în scaunul de lângă mine.

— Da.

Scotocește prin geantă după un suc și un baton cu proteine și îi aruncă lui Saz câteva elastice de păr.

— Apropo, nu se consideră că ți-ai pierdut virginitatea dacă nu ți se rupe himenul. Prima dată am sângerat găleți.

— Nu-i adevărat, îi spun. Himenul nu se rupe, de fapt. Țsta e un mit umflat și care denotă ignoranță. Nu sân-gerează toată lumea, nu avem toate himen. Nu mai fi așa de heteronormativă. Virginitatea este un construct social de rahat, creat de patriarhat.

Saz ridică mâna și batem palma. Pe cât de convinsă sunt de ceea ce spun, sută la sută, tot sunt disperată să fac sex. Gen, *chiar în momentul ăsta*.

Cealaltă prietenă a noastră, Mara Choi, se aruncă pe locul din fața lui Alannis; și-a încheiat strâmb jacheta, iar din rucsac i se revarsă tampoane și balsamuri de buze, pentru că — în afară de momentele în care se află în prezența tradiționalei ei bunici coreene — trăiește într-un haos constant. Dispare sub masă, ca să-și adune lucrurile împrăștiate. O auzim de acolo:

— O chestie caraghioasă: știți că se pot comanda himene pe internet? E un loc denumit Magazinul de Himene, care pretinde că poate să-ți restabilească virginitatea în cinci minute.

Apare iar la lumină, își ia telefonul și începe imediat să caute pe Google.

— Ce dracu'? Își dă Saz ochii peste cap către mine, gen *Uite-le și pe astea două*.

Mă uit la ea în genul *Da, știu*, în timp ce Mara începe să citească de pe site-ul Magazinului de Himene.

— Zice că folosesc vopsea roșie autorizată medical, care arată exact ca sângele uman. Oh, și că sunt „cea mai originală și de încredere marcă de himene artificiale“.

Saz spune:

— Uite o chestie pentru care chiar trebuie să fii recunoscut.

— Asta nu-i nimic, completează Alannis. Am citit undeva că fetele din China plătesc 700 de dolari pentru reconstruirea chirurgicală a himenului.

Mă opresc din mâncat fiindcă, obsedată de sex cum sunt, ideea că ai putea fixa un preț pentru virginitate este, eufemistic vorbind, nebunie curată.

— Întreg conceptul este total învechit, le spun. De parcă tot ce ar conta este sexul penis-plus-vagin. Cam 20 la sută dintre americani sunt identificați drept *altfel* decât complet hetero, așa că de ce ne concentrăm în continuare pe o „primă dată” a *femeii* cu un *bărbat*? Și, oricum, de ce virginitatea unei fete e așa o mare chestie? Oamenii n-au nicio treabă cu un bărbat hetero care face sex. Bat palma și îi zic „Acum ești și tu bărbat”. Nu stau laolaltă frângându-și mâinile și căutând pe net organe de înlocuit.

Saz pufnește. Dar eu abia m-am pornit, sunt pe val.

— Și încă o chestie. V-ați gândit vreodată la felul în care vorbesc oamenii despre virginitate? De parcă ar fi deținută de *alte* persoane? Cineva „o ia” și brusc devine a lui. De parcă este ceva ce să dai, ceva care nu ne aparține nouă. Ea și-a *pierdut-o*. Ea i-a *cedat*. I-a *explo-dat* cireașa. I-a *luat* virginitatea. A *deflorat-o*...

— A *deflorat-o*?

Mara se holbează la mine, pe deasupra telefonului.

— Cine zice a *deflorat-o*?

— Virginele.

Alannis își ridică spre mine sprâncenele pensate perfect. Alannis Gyalene Catalina Vega-Torres a făcut sex încă din clasa a noua.

— De ce mă lași întotdeauna singură? flutur eu din mână spre Saz, partenera mea de virtute.